



Spor 8

I sjasminenes tid

Det var en kveld i mai. De satt på en benk i parken. Det var i sjasminenes tid. Det var vår i hjertene deres.



«Jeg har aldri kjent det på denne måten før,» hvisket han. «Jeg vet at det høres banalt ut, men slik er det bare.»

«Jeg tør ikke fortelle hva jeg føler for deg», sa hun fort og rødmet. «Hvis jeg fortalte det, ville det bare bli ødelagt. Det fins ikke ord for det.»

Han kysset henne forsiktig på kinnnet.

«Ikke gjør det. Du vet jo hva jeg har sagt.»

«Jeg vil være hos deg i natt.» Han snudde seg bort.

«Nå må du ikke bli slik igjen. Du vet at jeg må være hjemme klokka ti. Hvorfor kan du ikke la det være slik det er, hvorfor kan vi ikke fortsette å like hverandre slik som vi gjør nå?»

«Like hverandre? Er det det du gjør, liker meg! Slik som man liker en film eller et klesplagg! Like hverandre!»

«Kjæreste, jeg elsker deg, det vet du. Men det er jo bare det at det ikke går.»

«Det er jo bare det. Hvorfor må det være slik? Hvorfor kan ikke vi få elske hverandre helt og fullt? Hvorfor bare ikke vi? Alle andre får jo det. Folk ligger som pakket sild langs hele landet vårt! Hvorfor skal akkurat jeg, som endelig har funnet den store kjærligheten, jeg som bare har deg i hele verden, hvorfor skal akkurat jeg ikke få?»

Hun lo av hans iver, resignert og litt trøtt.

«Kjæreste, du vet hvordan det er. Må du ødelegge denne korte stunden med å snakke om det der? Er det det eneste som betyr noe for deg?»

Sjasminene duftet. Han skammet seg.

«Unnskyld.» Han strøk kinnene hennes. «Det er vidunderlig å være sammen med deg, bare å være i nærheten av deg. Men av og til er alt så vanskelig.»

Nattergalen sang. Det var en romantisk kveld.

«Men en ting må du love meg i alle fall. Lov meg at det aldri blir noen annen enn jeg. Lov det!»

«Jeg lover. Hvordan kan det bli noen annen? Jeg har jo ventet på deg i hele mitt liv.»

«Si at det aldri har vært noen annen heller. Si det!»

«Det har aldri vært noen annen.»

«Si i det minste at du ønsker at jeg var hos deg i natt.»

Hun svelget.

«Kjæreste, jeg ønsker det. Men nå må vi gå. Du vet for et bråk det blir hvis vi kommer hjem etter ti.»

De reiste seg. Han la armen omkring henne.

«Vi er egentlig ganske barnslige, hva?»

«Jeg vet ikke om det er så barnslig å elske...»

Han så ned i bakken og sa stille:

«Du, egentlig tror jeg at den fineste kjærligheten er den som aldri kan oppfylles. Vi er nok ganske lykkelige likevel.»

De smilte til hverandre. Det var i sjasminenes tid. Klokka var kvart på ti. Hand i hand gikk de ut av parken og bort mot gamlehjemmet.

(Oversatt fra *Tage Danielsson: Bok. W&W*)



- Hva handler novellen om?
- Hvor gamle tror dere personene er?
- Hvor gamle trodde dere de var i første del av novellen?
- Hva forteller novellen oss om livet og kjærligheten?